

Önce isimleri, sonra yüzleri, sonra fermuarını çekmeyi, en son da fermuarını indirmeyi unutursun. – George Burns

Ben bunların yüzler ve fermuarı indirme safhaları arasında olabilirim. Gün içinde belki haddini aşacak derecede bilgiyle meşgul olup, oku, düşün, yaz, oku, düşün, yaz çevrimlerinde gereksiz bulduğum her şeyi unutuyorum.

Bu gereksizlik, yeterince zor olmayan tüm problemleri içeriyor. Eğer başkasının yapabileceği bir işse, başkasının yapmasını bekliyorum. Çoğu zaman yapan oluyor ama nihayetinde son sözü benim söylemem gereken işler var ve hala arabamı kullanılabileceğim kimsem yok.

Düşünmek, düşünmek, zor sorulara çözüm bulmak, bunları denemek, yanılmak, bir daha denemek, bir daha yanılmak, defalarca denemek, defalarca yanılmak ve en sonunda çalışan bir çözüm bulmak. Hayatımın böyle geçmesini istiyorum. Bir de yazmak tabii.

Yaşım kırka doğru giderken, artık ne yapmak istiyorsam, onu yapacağım ve başka bir şey de yapmayacağım bir hayat olsa. İnsan yaşı ilerledikçe kucağında çok karpuz taşıma becerisini kaybediyor. Bir işten başkasına geçmek daha zorlaşıyor, bunu farkediyorum. Dimağ yorulduğu vakit, ne kitap okumaya, ne podcast dinlemeye mecalim oluyor. Geriden geriden bir baş ağrısı, gözlerimi kapatıp, uykuya dalmak istiyorum.